ALM รีเทิร์น: การกลับมาแก้ปัญหาการ (ไม่) พูดภาษาอังกฤษของคนไทย[1]

The Return of ALM to Solve Thai Students' English Speaking Problem

ปวีณัย บุญปก

Paweenai Boonpok

วิชุดา ขุนหนู

Wichuda Kunnu

บทคัดย่อ

แม้ว่าปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audiolingual Method หรือ ALM) อาจจะเสื่อมความนิยมลงไปและไม่ได้รับความสนใจจากหลายประเทศในซีกโลกตะวันตกเนื่องจากการสอนด้วย ALM นักเรียนต้องพูดตามครูและท่องจำบทสนทนาให้ได้ หลักการนี้โดนโจมตีว่าเป็นการสอนแบบนกแก้วนกขุนทอง ไม่สามารถทำให้นักเรียนนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเชื่อว่าวิธีการสอนแบบนี้สามารถแก้ไขปัญหาการพูด-ฟังภาษาอังกฤษของคนไทยได้ ถ้านำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม

---

[1]บทความนี้นำเสนอในการประชุมวิชาการ "The 4th Thammasat University ELT Conference 2007 'Navigating Pathways to Success in ELT'" จัดโดยภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2550

บทความนี้มีจุดประสงค์เพื่อนำเสนอผลการสอนการพูดภาษาอังกฤษด้วย ALM โดยมีสื่ออุปกรณ์ที่สอดคล้องกับบทเรียนและใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการสอนฝึกพูดบทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยบุคลากรของสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ จำนวน 3 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คนเคยเรียนการพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธี ALM มาก่อนหน้านี้เป็นเวลา 20 ชั่วโมง การสอนครั้งนี้ใช้เวลาทั้งสิ้น 18 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง และเป็นการสอนต่อเนื่องจากความรู้เดิม โดยเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างมีอิสระในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ผลการสอนพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น คือ พูดได้คล่องแคล่วมากขึ้น มั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น กล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษที่มีอยู่เดิมซึ่งอยู่นอกเหนือจากเนื้อหาที่ผู้เขียนกำหนดให้มาประยุกต์ใช้ในการทำแบบฝึกหัดได้ ผลจากการสอนครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับการสอนทักษะการพูดและทักษะการฟังภาษาอังกฤษในระดับเบื้องต้นให้แก่นักเรียนคนไทยทั้งวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต้น เพื่อเป็นพื้นฐานไปสู่การสอนทักษะการพูดวิธีอื่นต่อไป เช่น วิธีสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching Method หรือ CLT)

Abstract

Some linguists and second/foreign language teachers claimed that Audiolingual Method (ALM) was ineffective for teaching second/foreign languages because of its rote learning style. However, this study is based on a belief that ALM will be able to solve Thais' English speaking problem i.e. their reluctance to speak English. This paper aims to report findings on teaching English speaking to Thais with an "adapted ALM", one distinction of which is to use Thai as the medium language of instruction.

The participants in this research consisted of 3 adult learners. Prior to the present class, they had learnt speaking English by a controlled "adapted ALM" for 20 hours and now attended an extended "adapted ALM" for 18 hours. They were allowed to speak English more freely using both the materials presented in the class and their background knowledge of English. At the end of the course, they spoke English more fluently, more confidently, to the extent that they applied what they learnt both in and outside the class.

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยในงานชิ้นนี้ หากจะระบุให้ชัดเจนแล้วก็คือการพูดภาษาอังกฤษไม่ได้หรือพูดได้เพียงเล็กน้อยเนื่องจากขาดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ส่วนคนไทยในที่นี้หมายถึงคนไทยส่วนใหญ่ที่อยู่ในวัยทำงานหรือวัยผู้ใหญ่นั่นเอง ปัญหาดังกล่าวอาจจะเป็นเพียงปัญหาหนึ่งในหลาย ๆ ปัญหาที่เกิดขึ้นควบคู่กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมาช้านาน ผู้เขียนมองว่าเป็นปัญหาใหญ่ที่สะท้อนให้เห็นถึงวิธีการสอนภาษาอังกฤษของไทย ดังจะเห็นได้จากปัจจุบันนี้คนไทยที่อยู่ในวัยทำงานจำนวนไม่น้อยไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วเท่าที่ควรทั้ง ๆ ที่ได้เรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาบังคับในโรงเรียนมาเป็นเวลานาน

เมื่อพิจารณาถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยแล้ว ผู้เขียนเชื่อว่าน่าจะเกิดจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ ดังนี้

ประการแรก การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมาไม่ได้เน้นทักษะการพูดและการฟัง กล่าวคือ ในอดีตครูที่สอนภาษาอังกฤษใช้วิธีสอนแบบไวยากรณ์แปล (Grammar-Translation Method หรือ GT) วิธีสอนนี้โดยหลักการจะไม่เน้นทักษะการพูดและฟัง แต่เน้นการเรียนหลักไวยากรณ์และการแปลความหมาย ซึ่งใช้สำหรับทักษะการอ่านและการเขียน ครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาของประเทศไทยต่างมีเป้าหมายหลักคือ การสอนนักเรียนเพื่อเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยเท่านั้น โดยในการสอบจะเน้นทักษะการอ่านและไวยากรณ์เป็นสำคัญ จึงทำให้ครูละเลยการสอนทักษะการพูดและการฟังโดยปริยาย (Foley, 2005: 231)

จากการสำรวจความคิดเห็นของครูที่สอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language หรือ EFL) นูนัน (Nunan, 1993 อ้างใน Lazaraton, 2001: 110) พบว่าอุปสรรคที่เกิดในห้องเรียน ได้แก่ นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน การใช้ภาษาแม่เป็นภาษาสื่อการสอน และจำนวนนักเรียนในแต่ละห้องที่มีจำนวนมากจนทำให้นักเรียนมีโอกาสฝึกพูดภาษาอังกฤษได้น้อย ยิ่งไปกว่านั้น คือ การที่ครูไม่ใช่เจ้าของภาษาอาจทำให้ไม่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษเพียงพอหรือไม่มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ

ประการที่สอง คือ การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ นอกจากสถานการณ์การสอนภาษาอังกฤษของไทยโดยรวมจะสอดคล้องกับผลสำรวจข้างต้นแล้ว นักเรียนนักศึกษาไทยทั้งที่เรียนหลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติส่วนใหญ่มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น (กมลวรรณ ชมวงษ์, 2546: 96) เมื่อออกมานอกห้องเรียนก็ใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาถิ่นเป็นหลักในการสื่อสาร ทำให้ขาดโอกาสฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง

ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่ผลการศึกษาพบว่านักเรียน นิสิต นักศึกษาต้องการเรียนทักษะการพูดเป็นลำดับต้น ๆ ของทักษะทางภาษาอังกฤษ (Thananart, 1996a อ้างใน Thananart, 1996b: 69, ชไมพร พุทธรัตน์ 2534, สุขุมาลย์ นิลรัตน์ 2534, เสาวภาคย์ สุทธิไชย 2537, ทัศน์วรรณ นิธิเกษม 2546 และทัศนัย ไชยโกษี 2547)

ประเด็นที่ยังเป็นปัญหาสำหรับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจึงมีอยู่ว่า "จะทำอย่างไรให้คนไทยทั้งวัยเรียนและวัยทำงานที่มีความรู้ภาษาอังกฤษระดับพื้นฐานสามารถสนทนาเป็นภาษาอังกฤษได้ดีกว่าปัจจุบัน"

อย่างไรก็ตาม เท่าที่ผ่านมาดูเหมือนว่าครูภาษาอังกฤษในไทยต่างก็ตระหนักถึงปัญหานี้และพยายามหาทางออกอยู่เช่นกัน ผู้เขียนพบว่ามีการนำเอาวิธีสอนภาษาต่างประเทศแบบต่าง ๆ ไปใช้ในงานวิจัย เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการพูดและการฟังของนักเรียนไทยทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้ งานวิจัยที่พบมีทั้งการศึกษาโดยใช้วิธีสอนภาษาต่างประเทศวิธีเดียวและการนำวิธีสอนภาษาต่างประเทศ 2 วิธีมาศึกษาเปรียบเทียบกัน

การศึกษาด้วยวิธีสอนวิธีเดียว เช่น งานวิจัยของ จงกลนี มีมงคล (2534) ศึกษาโดยใช้วิธีสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching หรือ CLT) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมขวัญสตรี อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งเป็นของจริยา กสิวิทย์อำนวย (2539) เป็นการนำวิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning หรือ CLL) ไปศึกษากับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพูนสิน (เพชรสุขอุปถัมภ์) เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร และเมธชวิน อินธิไชย (2547) นำวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response หรือ TPR) ไปศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา จังหวัดนครปฐม

สำหรับงานวิจัยที่นำวิธีสอน 2 วิธีมาเปรียบเทียบกัน เช่น สุชาติ หล่อนกลาง (2536) ใช้วิธีสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach หรือ NA) ศึกษาเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจันทรุเบกษาอนุสรณ์ อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด งานวิจัยชิ้นถัดมาเป็นของ พัชรพิมล บุญรมย์ (2538) นำ TPR มาศึกษาเปรียบเทียบกับ CLT โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนดอนมดแดง (บ้านดงบัง) กิ่งอำเภอดอนมดแดง จังหวัดอุบลราชธานี และงานวิจัยของวิระศรี นพคุณทอง (2543) ใช้วิธีสอนแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) เปรียบเทียบกับคู่มือครู ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน นอกจากนี้ยังมีการพัฒนารูปแบบการสอนขึ้นมาใหม่ (Watanapokakul, 2005)

สำหรับการศึกษาที่มีกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ใหญ่ก็มีการนำวิธีสอนแบบตรง (Direct Method หรือ DM) มาใช้ (Maythayasakul, 2003) เท่าที่ได้ค้นคว้าผู้เขียนไม่ยังพบงานวิจัยในประเทศไทยที่นำ Audiolingual Method หรือ ALM ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างวัยทำงาน ทั้งนี้ ผู้เขียนได้เรียนภาคทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาต่างประเทศแบบต่าง ๆ ในรายวิชา ภ 782 ภาษาศาสตร์และการสอนภาษา ในภาคเรียนที่ 2/2548 และสนใจศึกษาต่อในภาคปฏิบัติ จึงได้เลือกเรียนวิชา ภ 784 การสอนภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1/2549 จากทฤษฎีการสอนภาษาต่างประเทศที่สอนทักษะการพูดทั้งหลาย (Larsen-Freeman 2000, Richards & Rogers 2001) ผู้เขียนได้นำ ALM มาประยุกต์โดยจัดให้เป็นหลักสูตรระยะสั้น 18 ชั่วโมง แล้วนำไปสอนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในวัยทำงาน พบว่า ALM สามารถเพิ่มทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ภาษาอังกฤษระดับพื้นฐานได้เป็นอย่างดี วัตถุประสงค์

ของบทความชิ้นนี้จึงต้องการนำเสนอผลการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้แก่คนวัยทำงานด้วย **ALM** แบบประยุกต์ สมมุติฐานการวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มตัวอย่างมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีขึ้นและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษภายหลังการเรียนด้วย **ALM**

2. ทฤษฎีการสอนภาษาต่างประเทศแบบ ALM

2.1 ประวัติโดยย่อ: จุดเริ่มต้นและจุดเสื่อม

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 นักภาษาศาสตร์ในสหรัฐอเมริกาได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการจัดโปรแกรมการเรียนภาษาต่างประเทศแบบเข้มข้นให้แก่ทหารที่จะเดินทางไปประจำการยังประเทศต่าง ๆ รวมไปถึงบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อทำงานเป็นล่ามแปลและถอดรหัส โดยนักภาษาศาสตร์ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์โครงสร้างผสมผสานกับทฤษฎีจิตวิทยาพฤติกรรมนิยมเป็นพื้นฐานในการสอน โครงการดังกล่าวรู้จักกันภายใต้ชื่อ "The Army Specialized Training Program (ASTP)" จุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอน คือ ให้ทหารพูดภาษาเป้าหมาย อาทิ เยอรมัน ญี่ปุ่น จีน อิตาเลียน ฝรั่งเศส และมาเลย์ ได้ในระยะเวลาอันสั้น เพื่อใช้สื่อสารกับเจ้าของภาษาในประเทศนั้น ๆ ต่อมาภายหลังสงคราม วิธีสอนนี้ก็ได้รับการพัฒนาเรื่อยมาโดยนักวิชาการในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และมีชื่อเรียกที่หลากหลาย เช่น The Army Method, Oral Approach, Structural Approach, Linguistic Method, Michigan Method, Aural - Oral Approach และ Audiolingual Method (Sokol, 1946: 9-10, Larsen-Freeman, 2000: 35 และ Richards & Rogers, 2001: 50-54)

ALM ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในช่วงทศวรรษที่ 1940-1960 จากนั้นเสื่อมความนิยมลงไปเพราะเกิดข้อวิจารณ์เกี่ยวกับวิธีสอนนี้ 2 ข้อ ข้อแรก คือ หลักการของ **ALM** ไม่น่าเชื่อถือทั้งด้านทฤษฎีภาษาและทฤษฎีการเรียนรู้ อีกข้อหนึ่ง คือ ครูพบว่านักเรียนไม่สามารถนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ และยังพบอีกว่านักเรียนเบื่อหน่ายและไม่พึงพอใจต่อวิธีสอนนี้ (Richards & Rogers, 2001: 65)

นักวิชาการหลายคน เช่น โนม ชอมสกี และจอห์น บี. แคโรล (Richards & Rogers, 2001: 65-67) มีความเห็นขัดแย้งกับการที่นำทฤษฎีภาษาศาสตร์โครงสร้างและทฤษฎีจิตวิทยาพฤติกรรมนิยมมาใช้สอนภาษา เพราะนักวิชาการมีความเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ไม่ได้เกิดจากการกระทำซ้ำ ๆ หรือพฤติกรรมนิยม หากแต่มนุษย์มีความสามารถในการเรียนรู้ภาษามาแต่กำเนิด และนำความรู้ทางภาษาที่แต่ละคนมีมาสร้างขึ้นเป็นประโยคต่าง ๆ ดังนั้น ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมจึงไม่สามารถนำมาอธิบายการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ได้

2.2 หลักการและเทคนิคการสอน

ALM มีหลักการ (principle) และเทคนิคการสอน (technique) ดังต่อไปนี้ (Brown 2000, Larsen-Freeman 2000, Richards & Rodgers 2001, Mora 2002, Thanasoulas 2002 และ www.englishraven.com/method_audioling.html)

2.2.1 หลักการ วิธีสอนแบบ ALM ได้รับการพัฒนาขึ้นมาจากแนวคิด 2 ด้าน คือ ด้านภาษาศาสตร์โครงสร้าง (structural linguistics) และด้านจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม (behavioral psychology)

ด้านภาษาศาสตร์โครงสร้างนั้น นักภาษาศาสตร์โครงสร้างได้อธิบายลักษณะของคำว่า "โครงสร้าง" ไว้ ดังนี้

1. โครงสร้างภาษาเป็นสิ่งที่เชื่อมองค์ประกอบของภาษาให้สัมพันธ์กัน
2. โครงสร้างภาษาสามารถนำไปอธิบายภาษาได้ทุกระดับ เช่น ระดับเสียง ระดับคำ
3. ระบบของภาษาแต่ละระดับมีความสัมพันธ์กันจากระบบเล็กไปสู่ระบบใหญ่ เช่น ระบบเสียงสัมพันธ์กับระบบคำ ในขณะเดียวกันระบบคำก็สัมพันธ์กับระบบประโยค เป็นต้น

จากคำอธิบายข้างต้นนำไปสู่ข้อสรุปว่าการเรียนภาษาควรเรียนไปตามระบบโครงสร้างภาษา นอกจากนี้ นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้มีความเชื่อว่า "ภาษาพูดคือ ภาษา" เพราะภาษาหลายภาษาในโลกนี้ไม่มีภาษาเขียน และเราเรียนรู้ที่จะพูดก่อนอ่านและเขียน ดังนั้น การเรียนภาษาจึงควรเริ่มจากทักษะการพูด

ด้านจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม นักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยมเชื่อว่ามนุษย์จะสามารถเรียนรู้ภาษาจนสามารถนำไปใช้ได้โดยไม่ต้องหยุดคิด (overlearn) ได้จากการสร้างพฤติกรรม (habit formation) นั่นคือ มนุษย์สามารถเรียนรู้ภาษาจนสามารถนำไปใช้ได้โดยอัตโนมัติด้วยการกระทำซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดเป็นนิสัย ซึ่งการสร้างนิสัยทางภาษาดังกล่าวต้องอาศัยองค์ประกอบ 3 อย่าง ได้แก่

1. สิ่งเร้า (stimulus) คือ เนื้อหาที่ครูสอนหรือนำเสนอออกมาเป็นภาษาเป้าหมาย

2. การตอบสนอง (response) คือ การที่นักเรียนมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้า เช่น การฝึกพูดตามต้นแบบที่สอนมา

3. การเสริมแรง (reinforcement) คือ สิ่งที่สนับสนุนหรือกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เป็นต้นว่า คำชมจากครูและเพื่อนร่วมชั้น ความพึงพอใจในตนเองเกี่ยวกับการใช้ภาษาเป้าหมาย

การสอนภาษาต่างประเทศโดยใช้ ALM มีรูปแบบดังต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนฟังบทสนทนาจากครูหรือจากเทปบันทึกเสียงแล้วพยายามจำบทสนทนานั้น

2. ให้นักเรียนทั้งชั้นพูดบทสนทนาตามครูทีละบรรทัดซ้ำกันหลาย ๆ ครั้ง

3. ในกรณีที่นักเรียนพูดบทสนทนาติดขัด ครูจะนำประโยคที่ติดขัดมาฝึกเป็นพิเศษโดยใช้เทคนิคการสอนแบบเพิ่มส่วนประโยค จนกระทั่งนักเรียนสามารถพูดประโยคดังกล่าวได้

4. ให้นักเรียนพูดบทสนทนาทั้งหมดตามครูเพื่อให้นักเรียนจำบทสนทนาทั้งหมดได้

5. ให้นักเรียนฝึกโต้ตอบตามบทสนทนาโดยเริ่มจากการฝึกพร้อมกันทั้งห้อง แล้วค่อยแบ่งกลุ่มให้มีขนาดเล็กลงจนนักเรียนได้ฝึกโต้ตอบกันแบบตัวต่อตัว

6. ฝึกโครงสร้างไวยากรณ์จากประโยคในบทสนทนา โดยใช้เทคนิคการฝึกฝน (drill) ชนิดต่าง ๆ ตามความเหมาะสม และครูอาจเพิ่มเติมไวยากรณ์โครงสร้างอื่นที่มีความคล้ายคลึงกับโครงสร้างในบทสนทนาให้แก่นักเรียน

7. ก่อนที่จะจบบทเรียน ครูให้นักเรียนทบทวนบทสนทนาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งจะทำให้เห็นว่านักเรียนจำและพูดได้คล่องแคล่วเพียงใด

2.2.2 เทคนิคการสอน การที่จะปฏิบัติตามขั้นตอนการสอนของ ALM ให้ได้ผลจำเป็นต้องอาศัยเทคนิคการฝึกฝน (drill) ขั้นต้น ดังนี้

1. การฝึกพูดซ้ำ (repetition drill) คือ การที่นักเรียนฝึกพูดตามครูโดยพยายามพูดให้ได้ใกล้เคียงกับครูหรือต้นแบบมากที่สุด

2. การฝึกแบบเพิ่มส่วนของประโยค (backward build-up (expansion) drill) คือ การที่ครูแบ่งประโยคออกเป็นส่วน ๆ และให้นักเรียนพูดตามทีละส่วน โดยเริ่มจากท้ายประโยคเป็นต้นมา แล้วขยายความยาวขึ้นเรื่อย ๆ จนนักเรียนสามารถพูดได้ทั้งประโยค

3. การฝึกแบบลูกโซ่ (chain drill) คือ การฝึกโต้ตอบตามบทสนทนาโดยจะพูดต่อ ๆ กันทั้งห้อง การฝึกจะเริ่มจากครูกับนักเรียนคนที่ 1 จากนั้นนักเรียนคนที่ 1 จะฝึกพูดกับนักเรียนคนที่ 2 เรื่อยไปจนกว่านักเรียนคนสุดท้ายจะฝึกโต้ตอบตามบทสนทนากับครู

4. การท่องจำบทสนทนา (dialogue memorization) คือ การที่นักเรียนท่องจำบทสนทนาจากการพูดตามครูและจากการแสดงบทบาทสมมุติ

5. การฝึกแทนคำในช่องว่างเพียงช่องเดียว (single-slot substitution drill) คือ การที่ครูกล่าวประโยค 1 ประโยคจากบทสนทนา หลังจากนั้นให้คำหรือวลีมาแล้วให้นักเรียนพูดประโยคดังกล่าวซ้ำ โดยที่นักเรียนต้องนำคำที่กำหนดให้มาแทนที่คำในประโยคให้ถูกต้อง

6. การฝึกแทนคำในช่องว่างหลาย ๆ ที่ (multiple-slot substitution drill) มีลักษณะเหมือนกับการฝึกแทนที่คำ 1 ตำแหน่ง แต่จำนวนคำที่นักเรียนต้องเอามาแทนที่จะมีมากกว่า 1 ตำแหน่ง

7. การใช้คู่เทียบเสียง (use of minimal pair) คือ การที่ครูเลือกคำขึ้นมาคู่หนึ่ง ซึ่งต้องเป็นคำที่ต่างกันเพียงเสียงเดียวมาเปรียบเทียบการออกเสียงให้นักเรียนเห็นความแตกต่างของทั้ง 2 คำ

3. ลักษณะ ALM แบบประยุกต์ที่ใช้ในการสอน

การสอนครั้งนี้ผู้เขียนใช้ ALM แบบประยุกต์ กล่าวคือ นอกจากจะดำเนินการสอนตามขั้นตอนและเทคนิคของ ALM แล้ว ผู้เขียนได้นำหลักการและเทคนิคการสอนบางประการจากวิธีสอนภาษาต่างประเทศวิธีอื่น ๆ เข้ามาผสมผสานเพื่อปรับวิธีการสอนให้เหมาะสมกับพื้นความรู้ของกลุ่มตัวอย่าง หรือกล่าวได้ว่าเป็นการประสมประสานส่วนที่ดีของวิธีสอนแต่ละวิธี (eclectic) สำหรับ ALM แบบประยุกต์ ซึ่งมีลักษณะดังนี้

3.1 ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารกับกลุ่มตัวอย่างแทนที่จะใช้ภาษาเป้าหมายตามวิธีสอนดั้งเดิม ซึ่งเป็นหลักการหนึ่งของ GT (Larsen-Freeman, 2000 และ Richards & Rogers, 2001) ที่ใช้ภาษาแม่เป็นสื่อ ทั้งนี้ เนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐาน ดังนั้นการใช้ภาษาไทยในห้องเรียนจะสามารถสื่อความให้ผู้เรียนได้เข้าใจได้ดีกว่าใช้ภาษาอังกฤษ

3.2 ใช้ท่าทางและอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ ประกอบบทสนทนาเพื่อสื่อความหมายให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจบทสนทนาได้อย่างชัดเจน การใช้ท่าทางประกอบนี้นำมาจากวิธีสอนภาษาต่างประเทศหลายวิธี ได้แก่ NA, TPR, DM, CLT, Desuggestopedia และจาก ALM เอง โดยเฉพาะ NA ผู้เขียนได้นำแนวคิดเรื่อง comprehensible input เข้ามาใช้ นั่นคือ ครูจะทำอย่างไรก็ได้ให้นักเรียนเข้าใจภาษาหรือข้อความในภาษาเป้าหมายตามบริบทนั้น ๆ ได้ ดังนั้น การที่ครูจะทำให้นักเรียนเข้าใจภาษานั้นได้ตามบริบทจึงต้องอาศัยสื่อการสอนและท่าทาง

3.3 ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกปลอดภัย ลดความวิตกกังวล และเปิดใจที่จะเรียนภาษาต่างประเทศมากขึ้น ด้วยการนำแนวคิดมาจากวิธีสอนภาษาต่างประเทศ 4 วิธี ตามลำดับ ดังนี้

วิธีแรก คือ NA (Larsen-Freeman, 2000 และ Richards & Rogers, 2001) ผู้เขียนได้นำหลักการของ The Affective Filter Hypothesis มาใช้ด้วยการพยายามทำให้บรรยากาศในห้องเรียนไม่มีความตึงเครียด ให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายซึ่งจะส่งให้นักเรียนรับเนื้อหาที่ครูสอนได้ดี และเรียนภาษาต่างประเทศได้ดี

วิธีที่สอง คือ CLL (Larsen-Freeman, 2000 และ Richards & Rogers, 2001) วิธีนี้ครูจะบอกให้นักเรียนทราบถึงวิธีการสอน ลำดับขั้นตอนในการสอน และกิจกรรมที่จะเกิดขึ้นในห้องเรียน

วิธีที่สาม คือ Desuggestopedia (Larsen-Freeman, 2000 และ Richards & Rogers, 2001) ครูให้นักเรียนใช้ชื่อที่ตั้งขึ้นใหม่เป็นภาษาอังกฤษในห้องเรียน เพราะการใช้ชื่อใหม่จะทำให้นักเรียนรู้สึกว่าตนเป็นคนใหม่ และรู้สึกปลอดภัยด้วยเช่นกัน

วิธีสุดท้าย คือ TPR (Larsen-Freeman, 2000 และ Richards & Rogers, 2001) วิธีนี้ครูจะเน้นให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการใช้ท่าทางตามภาษาพูด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อลดความเครียดในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียน และจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาในระดับที่สูงขึ้นไปได้

3.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนพูดถึงความรู้สึกและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียน ซึ่งเป็นเทคนิคของ CLL นักเรียนจะได้คิดทบทวนในเรื่องภาษา ได้เรียนรู้ตนเองและเรียนรู้จากผู้อื่นที่อยู่ในสังคม

4. ระเบียบวิธีวิจัย

4.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการสอนครั้งนี้เป็นบุคลากรสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ จำนวน 3 คน เป็นหญิง 2 คน ชาย 1 คน กลุ่มตัวอย่างมีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป และเคยเรียนภาษาอังกฤษด้วย ALM มาแล้วเป็นเวลา 20 ชั่วโมง

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการสอน

4.2.1 บทสนทนาตามหัวข้อที่กำหนดไว้ (ดูภาคผนวก)

4.2.2 อุปกรณ์ประกอบบทสนทนาทั้งที่เป็นของจริงและของเล่น เช่น โทรศัพท์ พวงกุญแจ

4.2.3 บัตรคำศัพท์

4.2.4 รูปภาพ

4.2.5 แบบประเมินการเรียนการสอน

4.3 ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ผู้เขียนดำเนินการสอนในวันพุธและวันศุกร์ ระหว่าง วันที่ 19 กรกฎาคม 2549 - วันที่ 20 กันยายน 2549 เป็นเวลา 18 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง โดยพักการสอน 1 ครั้ง ในวันศุกร์ที่ 18 สิงหาคม 2549 เพื่อสนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์จากการสอน แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงในการสอนครั้งต่อไป สถานที่สอน คือ อาคารศูนย์ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์

4.4 วิธีดำเนินการวิจัย

4.4.1 เชิญกลุ่มตัวอย่างมาพูดคุยก่อนที่จะดำเนินการสอน เพื่อศึกษาภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างและสอบถามความต้องการเกี่ยวกับการเรียนครั้งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องหัวข้อที่ใช้ในการเรียน และวิธีการเรียน ด้วยเหตุที่กลุ่มตัวอย่างเคยเรียนด้วย ALM มาแล้วจึงเข้าใจถึงวิธีการเป็นอย่างดี

ในการพูดคุยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างจึงขอโอกาสที่จะพูดด้วยตนเองมากขึ้น ไม่ใช่พูดตามครูอย่างเดียวเหมือนครั้งที่ผ่านมา

4.4.2 นำหัวข้อที่ได้รับมอบหมายไปเตรียมการสอน

4.4.3 ดำเนินการสอนตามขั้นตอนจนครบทั้ง 18 คาบด้วย ALM แบบประยุกต์ (ดูรายละเอียดข้อ 3) เพื่อให้การเรียนการสอนครั้งนี้ต่อเนื่องจากการเรียนของกลุ่มตัวอย่างครั้งที่ผ่านมา ในการสอน 3 คาบแรกกลุ่มตัวอย่างต้องทำตามที่ผู้เขียนกำหนดไว้ทุกประการ สำหรับการสอนที่เหลือทั้งหมดกลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกคำศัพท์หรือประโยคที่ผู้เขียนเตรียมไว้ให้มาทำแบบฝึกหัดได้อย่างอิสระ

4.4.4 แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเรียนการสอนภายหลังจบหลักสูตร

4.4.5 ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินการสอน

ในการสอนทุกคาบมีอาจารย์ประจำวิชาเป็นผู้ประเมินและให้คำแนะนำแก่ผู้เขียนในตอนท้ายชั่วโมง

5. ผลการศึกษา

ผู้เขียนแบ่งผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ผลจากการสอนและผลจากแบบประเมินผลการเรียน

5.1 ผลจากการสอน

5.1.1 ผู้เขียนพบว่ากลุ่มตัวอย่างคุ้นเคยกับ ALM เป็นอย่างดี และเนื่องจากหัวข้อที่ใช้ในการสอนส่วนใหญ่เน้นเรื่องการให้บริการต่าง ๆ ของห้องสมุดซึ่งเป็นหัวข้อที่กลุ่มตัวอย่างสามารถนำไปใช้ในการทำงานได้โดยตรง ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างตั้งใจเรียนอย่างมาก และพยายามปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เขียน สำหรับบรรยากาศในห้องเรียนโดยรวมมีความเป็นกันเอง ผ่อนคลายและไม่เครียด

5.1.2 กลุ่มตัวอย่างมีความกระตือรือร้นในการเรียนและกล้าแสดงออกอย่างเห็นได้ชัด ดังจะเห็นได้จากการที่กลุ่มตัวอย่างต้องการฝึกพูดบทสนทนา

ด้วยตนเองให้มากขึ้น กลุ่มตัวอย่างจึงขอออกมาแสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียนเอง อีกทั้งยังขอเลือกคู่สนทนาเอง ในการแสดงบทบาทสมมุติ กลุ่มตัวอย่างพยายามจำลองเหตุการณ์ให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุดโดยการแสดงท่าทางและใช้สื่อการสอนให้สมจริงอีกด้วย

5.1.3 กลุ่มตัวอย่างสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษที่มีอยู่เดิมมาประยุกต์ใช้ในการทำแบบฝึกหัดได้ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ได้อาศัยเพียงการท่องจำตามผู้เขียนเท่านั้น แต่พัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กับการเรียนด้วย เช่น ในการเรียนเรื่อง **Lost and Found** กลุ่มตัวอย่างสามารถนำคำนามและคำคุณศัพท์ที่ผู้เขียนไม่ได้กำหนดให้มาแทนที่คำในช่องว่างได้ถูกต้อง บทสนทนามีดังนี้

A: Good afternoon. How can I help you?

B: I lost <u>my key ring</u>. (1) I think I left it somewhere on U3.

A: What does it look like?

B: Well, <u>it is a small yellow boomerang shape with a gray koala bear picture on it</u>. (2)

A: Let me see. Is this yours?

B: Yes, that's mine. Thank you very much.

(หมายเหตุ : (1) และ (2) คือตำแหน่งที่ 1 และ ตำแหน่งที่ 2 ที่กลุ่มตัวอย่างต้องหาคำและประโยคอื่นมาแทน)

จากบทสนทนา กลุ่มตัวอย่างต้องแทนที่ข้อความ 2 ตำแหน่ง ซึ่งผู้เขียนกำหนดให้เป็นชุดดังนี้

ตำแหน่งที่ 1	ตำแหน่งที่ 2
pencil bag	It's light yellow with a pink zipper.
purse	It's white with blue stars.
umbrella	It's green with a floral pattern.

ในการสอนบทสนทนานี้ ผู้เขียนนำสื่อการสอนมาวางไว้บนโต๊ะ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ในการแสดงบทบาทสมมุติ ได้แก่ กระเป๋าดินสอ กระเป๋าสตางค์ และร่ม กลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งซึ่งรับบทเป็น **B** เลือกคำตอบข้อ 3 มาทำแบบฝึกหัด โดยนำคำว่า **umbrella** ไปแทนที่คำในตำแหน่งที่ 1 ส่วนตำแหน่งที่ 2 นั้น กลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนคำศัพท์ใหม่โดยใช้โครงสร้างเดิม คือ **It's pink with a Snoopy pattern.** การที่กลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนคำศัพท์ใหม่นั้น เป็นเพราะเห็นร่มที่วางอยู่บนโต๊ะเป็นสีชมพูและมีตัวการ์ตูนสนู้ปปี้ปรากฏอยู่

อีกสถานการณ์หนึ่งเป็นการถามข้อมูลตามบทสนทนาต่อไปนี้

A: Good morning. Can I help you?

B: Oh, yes. Could you please tell me where I can buy CD?

A: Of course. You can buy it at <u>the TU bookstore.</u>

ในที่นี้ the TU bookstore เป็นคำที่กำหนดให้ในบทสนทนา แต่กลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งใช้คำว่า "the DVD shop" มาแทนที่คำ ซึ่งเป็นนามวลีเหมือนกับที่กำหนดให้ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างรู้จักประเภทของคำ ไม่ใช่เป็นการแทนที่แบบเดาสุ่ม

5.1.4 กลุ่มตัวอย่างต้องการความช่วยเหลือจากผู้เขียนน้อยลง ในตอนต้นหลักสูตร กลุ่มตัวอย่างค่อนข้างต้องการให้ผู้เขียนช่วยเหลือหรือบอกบทสนทนาเมื่อพูดบทสนทนาติดขัด เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างสามารถดำเนินการฝึกต่อไปได้ แต่เมื่อเข้าสู่ช่วงกลาง ๆ ผู้เขียนพบว่ากลุ่มตัวอย่างเริ่มต้องการความช่วยเหลือจากผู้เขียนน้อยลง กล่าวคือ ในเวลาที่พูดติดขัดหรือจำบทสนทนาไม่ได้ กลุ่มตัวอย่างจะพยายามนึกบทสนทนาด้วยตนเอง โดย

เฉพาะกลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งที่จะยกมือห้ามไม่ให้ผู้เขียนบอก แต่จะให้แสดงท่าทางเพื่อช่วยเตือนความจำแทน

5.1.5 กลุ่มตัวอย่างกล้าสนทนาเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น ในช่วงปลายของหลักสูตรผู้เขียนพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นอย่างมาก เพราะก่อนที่จะเริ่มเรียนในแต่ละคาบกลุ่มตัวอย่างทุกคนจะพยายามสนทนากับผู้เขียนและอาจารย์ประจำวิชาเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งนี้หัวข้อที่สนทนาเป็นเรื่องทั่วไปหรือบางครั้งเป็นการเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น กลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งพาบุตรสาวไปเที่ยววัดพระแก้วแล้วได้สนทนากับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ การที่เพื่อนบ้านของกลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งถามกลุ่มตัวอย่างว่าทำไมระยะนี้ฝึกพูดภาษาอังกฤษทุกวัน จะฝึกไว้พูดกับ “กิ๊ก” ชาวต่างชาติหรือ เป็นต้น

แม้ว่าจะมีกลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งค่อนข้างเงียบ แต่เมื่อผู้เขียนหรืออาจารย์ประจำวิชาซักถามเป็นภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคนดังกล่าวก็สามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง แสดงให้เห็นว่าสามารถสนทนาโต้ตอบได้เช่นกัน แม้ว่าโครงสร้างประโยคที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนพูดออกมานั้นไม่ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ทั้งหมด บางครั้งก็พูดภาษาไทยปนด้วยเนื่องจากไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แต่กลุ่มตัวอย่างก็สามารถสื่อความให้ผู้ฟังเข้าใจได้

5.1.6 กลุ่มตัวอย่างมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น จากการเล่าประสบการณ์ของกลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งทำให้ผู้เขียนทราบว่าการเรียนพูดภาษาอังกฤษด้วย **ALM** ช่วยสร้างความมั่นใจให้กับกลุ่มตัวอย่างได้ กล่าวคือ จากเดิมที่กลุ่มตัวอย่างเคยหลบชาวต่างชาติที่เข้ามาใช้บริการในห้องสมุดเพราะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษไม่ได้ ภายหลังที่เรียนด้วย **ALM** เมื่อ 20 ชั่วโมงแรกกลุ่มตัวอย่างสามารถตั้งรับหรือตอบคำถามและให้ข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษแก่ชาวต่างชาติได้ และเมื่อมาเรียนพูดเพิ่มเติมในหลักสูตรนี้ กลุ่มตัวอย่างคนดังกล่าวสามารถที่จะรุกหรือเปิดบทสนทนากับชาวต่างชาติได้

5.2 ผลที่ได้จากแบบประเมินการเรียนการสอน

ผู้เขียนได้ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คนทำแบบสอบถามประเมินทัศนคติภายหลังเรียนภาษาอังกฤษด้วย ALM โดยแบบประเมินแบ่งได้เป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนที่ 2 เป็นการประเมินทัศนคติที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อผู้เขียน ต่อวิธีการสอนและต่อตนเอง

เมื่อพิจารณาข้อมูลจากแบบประเมินที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อวิธีการสอนแบบนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนประเมินว่าวิธีการสอนแบบนี้เหมาะกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดว่ากลุ่มตัวอย่างจะแนะนำวิธีการสอนแบบนี้ให้กับคนอื่นต่อไป

ผลที่ได้จากแบบประเมินด้านความเห็นต่อผู้เขียนในฐานะผู้สอนพบว่าผู้เรียนทุกคนประเมินว่ามีการเตรียมการสอนมาดีอยู่ในระดับมากที่สุด สามารถอธิบายบทสนทนาที่ใช้สอนได้อย่างชัดเจนอยู่ในระดับมากที่สุดเช่นกัน เมื่อหมดการสอนในแต่ละครั้งได้เปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถามปัญหาหรือข้อสงสัยต่าง ๆ ได้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างประเมินว่าอยู่ในระดับมากและระดับมากที่สุด มีอุปกรณ์ช่วยสอนต่าง ๆ ที่สามารถทำให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจภาษาอังกฤษมากขึ้น สำหรับการสร้างบรรยากาศในการเรียนที่เหมาะสมนั้น กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีความเห็นต่อเรื่องนี้อยู่ในระดับมากที่สุด

ในส่วนของกลุ่มตัวอย่างเอง กลุ่มตัวอย่างทุกคนได้รับความรู้จากการเรียนครั้งนี้อยู่ในระดับมากและระดับมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างสามารถนำความรู้ที่เรียนในห้องเรียนไปประยุกต์ใช้ได้กับสถานการณ์จริงอยู่ในระดับมากและระดับมากที่สุดเช่นกัน นอกจากนี้จากแบบประเมินผลการเรียนการสอนพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นทุกคนอยู่ในระดับมากและระดับมากที่สุด

กลุ่มตัวอย่างมีความมั่นใจและกล้าที่จะสนทนาภาษาอังกฤษทั้งกับผู้เขียนในห้องเรียนและกับเจ้าของภาษาเอง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประเมินว่าการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการสอนเหมาะสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ

จากแบบประเมินการเรียนการสอนทำให้ผู้เขียนสรุปในภาพรวมว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วย ALM วิธีการสอนแบบนี้ยังทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความมั่นใจและกล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

6. อภิปรายผลการศึกษา

ผู้เขียนนำผลการศึกษามาอภิปรายร่วมกับ ALM ในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ ทฤษฎีการสอนภาษา การประยุกต์ทฤษฎี และความเชื่อมโยงระหว่าง ALM กับ CLT

6.1 ทฤษฎีการสอนภาษา

ALM เป็นวิธีที่เคยได้รับความนิยมอย่างมากในทศวรรษที่ 1940-1960 และถูกนำไปใช้สอนภาษาต่างประเทศหลายภาษา ในประเทศไทยนอกจากภาษาอังกฤษก็มีผู้นำไปใช้สอนภาษาฝรั่งเศสและเยอรมัน แต่ภายหลังวิธีสอนนี้เสื่อมความนิยมทั่วโลกลงเนื่องจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ (ดู 2.1) จากทฤษฎีการสอนภาษาที่มีผู้ไม่เห็นด้วยนั้นผู้เขียนมีเรื่องเสนอ 3 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นแรก จากสภาพสังคมไทยที่ไม่ค่อยมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันทำให้คนไทยไม่ได้ฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ส่วนใหญ่เป็นการฝึกในห้องเรียนเท่านั้นซึ่งไม่เพียงพอต่อการพัฒนาทักษะ ทำให้คนไทยจำนวนมากอายและไม่มั่นใจที่จะพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ความรู้สึกดังกล่าวส่งผลให้คนไทยไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่า ALM เป็นวิธีที่เหมาะสำหรับการฝึกทักษะการพูดของคนไทย เพราะเป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษตั้งแต่การเรียนครั้งแรกทำให้นักเรียนคุ้นเคยกับการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ทั้งยังช่วยสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนอีกด้วย กล่าวคือ นักเรียนไม่ต้องกังวลว่าจะพูดผิดเนื่องจากเป็นการพูดตามครูซึ่งเป็นต้นแบบ และหากนักเรียนพูดผิดครูจะช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นให้

ประเด็นที่สอง ผลจากการสอนครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษที่มีอยู่เดิมมาใช้ในการทำแบบฝึกหัดได้อย่างถูกต้องซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง อีกทั้งแสดงให้เห็นว่าการเรียนด้วย **ALM** ไม่ใช่การเรียนแบบนกแก้วนกขุนทองหรือท่องจำเท่านั้น ผลที่พบขัดแย้งกับความคิดของนักวิชาการบางคน (ดู 2.1) นอกจากนี้ ลักษณะการท่องจำบทสนทนาของกลุ่มตัวอย่างก็เป็นไปอย่างที่นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์และสถานการณ์ที่กำหนดให้ เพราะผู้เขียนได้อธิบายเนื้อหาทั้งหมดเป็นภาษาไทย ทำให้กลุ่มตัวอย่างนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ผู้เขียนเชื่อว่าคนไทยส่วนใหญ่ประสบปัญหาเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่าง คือ มีความรู้ทางภาษาอังกฤษแต่ไม่สามารถสื่อสารออกเป็นข้อความได้เพราะขาดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังนั้น หากคนไทยได้รับการสอนแบบเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างก็จะเป็นจุดเริ่มต้นในการพูดด้วยรูปแบบภาษาที่ถูกต้อง และนำความรู้ทางภาษาเดิมมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษต่อไปได้เช่นกัน

ประเด็นสุดท้าย คนไทยคุ้นเคยกับการท่องจำ กล่าวคือ วิธีการเรียนการสอนของไทยนั้นนักเรียนได้รับการปลูกฝังให้ท่องจำเรื่อยมานับตั้งแต่ชั้นประถม เช่น ท่องจำสูตรคูณ ท่องอาขยาน ดังนั้นการท่องจำจึงไม่ใช่ปัญหาสำหรับคนไทย และเมื่อผู้เขียนใช้วิธีการฝึกแบบเพิ่มส่วนของประโยค **(backward build-up drill)** ประกอบกับอุปกรณ์การสอนและท่าทางเพื่อช่วยการจำพบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถท่องจำบทสนทนาได้เป็นอย่างดีแม้ว่าบางประโยคเป็นประโยคที่ค่อนข้างยาว ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของปวีณัย บุญปก (อยู่ในระหว่างดำเนินการ) ที่ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้ใหญ่โดยใช้ **ALM** กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ จำนวน 14 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถท่องจำข้อความจากบทสนทนาได้ดี แม้บางครั้งจะติดขัด แต่เมื่ออาศัยสื่อการสอนและท่าทางต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยใช้ประกอบบทสนทนา กลุ่มตัวอย่างก็สามารถท่องบทสนทนาต่อไปได้

6.2 การประยุกต์ทฤษฎี

ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว การสอนครั้งนี้เป็นการสอนด้วยที่ ALM ประยุกต์ให้เหมาะกับระดับความรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง (ดูรายละเอียดข้อ 3) แต่ข้อดีที่ผู้เขียนเชื่อว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างประสบความสำเร็จในการเรียนครั้งนี้ คือ การใช้ภาษาไทยในการสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับกลุ่มตัวอย่างแทนการใช้ภาษาอังกฤษตาม ALM ดั้งเดิม เพราะการที่ผู้เขียนใช้ภาษาไทยสื่อสารกับกลุ่มตัวอย่างทำให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจเนื้อหาได้อย่างชัดเจนและไม่ลังเลที่จะซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัย ในทางกลับกันการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับนักเรียนคนไทยวัยผู้ใหญ่ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษระดับพื้นฐานตลอดเวลาจะทำให้นักเรียนเกิดความเครียดและเบื่อหน่ายต่อการเรียนซึ่งเป็นสาเหตุการเรียนการสอนไม่สัมฤทธิผล

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งเคยเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาซึ่งสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด พบว่าในตอนแรกกลุ่มตัวอย่างรู้สึกตื่นเต้นในการเรียนกับเจ้าของภาษา แต่ไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูอธิบายจึงเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายและไม่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาต่อไป แต่เมื่อได้เรียนภาษาอังกฤษด้วย ALM ประยุกต์กลุ่มตัวอย่างกลับรู้สึกสนุกสนานไม่เครียด กระตือรือร้นที่จะเรียน และต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมอีก แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างต้องการเข้าใจความหมายของคำศัพท์และเนื้อหาที่เรียนด้วย ไม่ใช่ต้องการเพียงการท่องจำบทสนทนาหรือการฟังภาษาอังกฤษเพื่อให้คุ้นเคยกับสำเนียงจากเจ้าของภาษาโดยไม่ทราบความหมายเท่านั้น

6.3 ความเชื่อมโยงระหว่าง ALM กับ CLT

ในปี พ.ศ. 2534 กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Promsiri et al., 1996: 81-82) ดังนั้นในปัจจุบัน CLT จึงน่าจะเป็นวิธีสอนหนึ่งที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษนำมาใช้กับนักเรียนทุกระดับ (Saengboon, 2004: 18) วิธีสอนนี้ (Larsen-Freeman 2000, Richards & Rogers 2001) มีเป้าหมายให้นักเรียนสื่อสารเป็นภาษาเป้าหมาย นักเรียนจำเป็นต้องรู้รูปภาษา ความหมาย และหน้าที่

ทางภาษาของคำที่หลากหลาย เพื่อจะสามารถพูดได้หลายรูปแบบในการสื่อความหนึ่ง ๆ และนำรูปภาษาหนึ่ง ๆ ไปใช้ในหลายหน้าที่ได้ ดังนั้น หลักการของ ALM จึงแตกต่างกับ CLT (Finocchiaro & Brumfit, 1983: 91-93 อ้างใน Richards & Rogers, 2001: 156-157) เช่น

1. ALM เน้นเรื่องโครงสร้าง เสียง และคำ ในขณะที่ CLT เน้นเรื่องการสื่อสาร

2. ALM เน้นเรื่องการออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา ตรงกันข้าม CLT ที่เน้นเรื่องการสื่อความแม้ว่าจะออกเสียงไม่ถูกต้อง

3. ALM เน้นเรื่องความรู้ทางภาษา แต่ CLT ให้ความสำคัญเรื่องความสามารถในการสื่อสาร

4. ครูที่สอนด้วย ALM จะควบคุมและป้องกันนักเรียนไม่ให้ทำสิ่งที่ขัดแย้งต่อทฤษฎีการสอนภาษา ในทางกลับกัน ครูที่สอนด้วย CLT จะคอยผลักดันและกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาให้มากที่สุด

จากความแตกต่างที่ผู้เขียนยกตัวอย่างมาบางส่วนข้างต้นนี้ เป็นส่วนที่ผู้เขียนเห็นว่าต่างเป็นข้อดีและข้อเสียของแต่ละวิธีที่ต่างก็จะช่วยเติมเต็มทักษะการพูดภาษาอังกฤษของคนไทยที่ยังบกพร่องอยู่ให้สมบูรณ์ขึ้นได้ อาทิ เรื่องการออกเสียง หากนักเรียนได้รับการปลูกฝังให้ออกเสียงได้อย่างถูกต้องจาก ALM นิสัยดังกล่าวก็จะติดตัวไปแม้ว่านักเรียนจะเปลี่ยนไปเรียนด้วย CLT ที่ครูอาจจะไม่ได้เน้นเรื่องการออกเสียงมากนัก

ในที่นี้ผู้เขียนมีข้อเสนอเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้กับคนไทยดังนี้

การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐานควรเริ่มจากการสอนด้วย ALM วิธีนี้เหมาะสมสำหรับปูพื้นฐานการพูดภาษาอังกฤษให้กับคนไทยทุกวัย ทั้งวัยเด็กซึ่งเป็นวัยที่ง่ายต่อการเลียนแบบและจดจำ และวัยผู้ใหญ่ที่คุ้นเคยกับการท่องจำ การสอนด้วย ALM เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดโดยไม่ต้องกังวลถึงการไม่รู้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่จะนำมาใช้ในการสร้างประโยค เพราะนักเรียนจะได้รับรูปแบบประโยคต่าง ๆ จากบทสนทนาที่สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริง

ได้ทันที (conversational model) ซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะการพูดเบื้องต้นได้ คือ จากเดิมที่ต้องการจะพูดเป็นภาษาอังกฤษแต่ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร นักเรียนก็จะสามารถสนทนาเป็นภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐานได้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง การที่นักเรียนได้เรียนรู้และจดจำรูปประโยคจะทำให้เกิดการสั่งสมความรู้ทางภาษา (linguistic competence) ที่นักเรียนจะนำไปพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไปได้

ทั้งนี้การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วย ALM ควรสอนควบคู่ไปกับการสอนไวยากรณ์อันเป็นพื้นฐานของการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน

เมื่อนักเรียนเรียนด้วย ALM อย่างต่อเนื่องมาระยะเวลาหนึ่งจนมีความคล่องแคล่ว ความกล้า ความมั่นใจ ความคุ้นเคยในการพูดภาษาอังกฤษและมีความรู้ทางภาษามากขึ้นแล้ว นักเรียนควรได้พัฒนาทักษะการพูดของตนเองในระดับที่สูงขึ้นไปด้วย CLT เพราะวิธีสอนนี้จะทำให้นักเรียนสามารถสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้โดยไม่มีรูปแบบของบทสนทนาที่ตายตัว ความคิดดังกล่าวสอดคล้องกับบุญเรือง ชื่นสุวิมล (2550)

ดังนั้น การนำ ALM แบบประยุกต์กลับมาใช้ในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษจึงสามารถเป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถแก้ไขปัญหาการไม่พูดภาษาอังกฤษของคนไทยได้

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กมลวรรณ ชมวงษ์. (2546). *ทัศนคติทางภาษาของนักศึกษาไทย (หลักสูตรนานาชาติและหลักสูตรปกติ) ที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษในหมู่คนไทย.* วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จงกลนี มีมงคล. (2534). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่สอนโดยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีไวยากรณ์เสริมและไม่มีไวยากรณ์เสริม.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

จริยา กสิวิทย์อำนวย. (2539). *ผลของการสอนโดยใช้แนวการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.* วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชไมพร พุทธรัตน์. (2534). *ความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยนาฏศิลป์: ทัศนะของครูภาษาอังกฤษ ผู้เรียน ศิษย์เก่า และเจ้าของกิจการ.* วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ทัศนัย ไชยโกษี. (2537). *ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาสายวิชาช่างอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ.* สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ทัศน์วรรณ นิธิเกษม. (2546). *ความสามารถในการใช้และความต้องการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี.* งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา.

บุญเรือง ชื่นสุวิมล. (2550). การสอนภาษาอังกฤษให้เด็กไทยควรเป็นเช่นใดในมุมมองของทฤษฎีการสอนภาษาต่างประเทศและแนวคิดทางภาษาศาสตร์. ใน*การประชุมวิชาการ "The 4th Thammasat University ELT Conference 2007 'Navigating Pathways to Success in ELT.' "* มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (บทคัดย่อ).

ปวีณัย บุญปก. (อยู่ในระหว่างดำเนินการ). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่โดยการใช้วิธี สอนแบบฟัง-พูด.* วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พัชรพิมล บุญรมย์. (2538). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับที่เรียนโดยใช้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.* วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เมธชวิน อินธิไชย. (2547). *การใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมความพร้อมการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา จังหวัดนครปฐม.* สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วีระศรี นพคุณทอง. (2538). *การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และระเบียบวินัยในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) กับวิธีการสอนตามคู่มือครู.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุขุมาลย์ นิลรัตน์. (2534). *การวิเคราะห์ความต้องการวิชาภาษาอังกฤษสถาปัตยกรรมที่สอนในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุชาติ หล่อนกลาง. (2536). *การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง-การพูด และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติโดยใช้การ์ตูนกับการสอนตามคู่มือครู.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เสาวภาคย์ สุทธิไชย. (2537). *ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรือ.* วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาษาอังกฤษ

Brown, H.D. (2000). *Principles of Language Learning and Teaching* (fourth edition). New York: Longman.

Finocchiaro, M. and Brumfit, C. (1983). *The Functional-Notional Approach: From Theory to Practice*. New York: Oxford University Press.

Foley, J.A. (2005). English in...Thailand. *RELC* 30(2):223-234.

http://www.englishraven.com/method_audioling.html [Accessed 30/10/06].

Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching* (second edition). Oxford: Oxford University Press.

Lazaraton, A. 2001. Teaching Oral Skills. In: Celce- Murcia, M. (ed.) *Teaching English as a Second or Foreign Language* (third edition). Boston: Heinle & Heinle, pp.103-115.

Maythayasakul, N. (2003). *Effects of a Remedial English Speaking Course on Programmer Staff at Senate Systems Corporation Co., Ltd..* M.A. Research Paper, Thammasat University.

Mora, J. K. (2002). *Second-Language Teaching Methods: Principles & Procedures*. [online] Available from: http://coe.sdsu.edu./people/Jmora/ALM Methods.htm [Accessed 30/10/06].

Nunan, D. (1993). Challenges in EFL classrooms. *TESOL Matters* August-September.

Promsiri, R. et al. (1996). A Survey of English Teaching Problems and Wants in Teacher Training of Upper-Secondary English Teachers in Government Secondary Schools in Educational Region 12. *PASAA* 26:80-88.

Richards, J.C. and Rogers, T.S. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching* (second edtion). Cambridge: CUP.

Saengboon, S. (2004). Second Language Acquisition (SLA) and English Language Teaching (ELT). *PASAA* 35:11-34.

Sokol, A.E. (1946). The Army Language Program. *Journal of Higher Education* 17(1):9-16. [online] Available from: http://links.jstor.org [Accessed 25/11/06].

Thananart, O. (1996a). *EFL curriculum development: Needs, goals, objectives, microskills and materials*. M.A. Thesis, University of Hawii, Monoa.

Thananart, O. (1996b). The Needs of Chulalongkorn University Students' with Regard to Learning English and Implications for Language Instruction. PASAA 26:68-72.

Thanasoulas, D. (2002). *The changing winds and shifting sands of the history of English Language Teaching*. [online] Available from: http://www.englishclub.com/tefl-articles/history-english-language-teaching.htm [Accessed 30/10/06].

Watanapokakul, S. (2005). A Development of the Active Learning Instructional Model for Enhancing Students' English Communicative Skills in Large Classes at Secondary Education Level: *The 7th EIL Doctoral Dissertation Seminar,* held at Chulalongkorn University, Thailand.

ภาคผนวก

หัวข้อที่ใช้ในการสอน

1. Offering Help
2. Suggesting Alternatives
3. Rules and Regulations I
4. Rules and Regulations II
5. Telephoning I
6. Telephoning II
7. Giving Information at Audio-Visual Section
8. Giving Information at Multimedia Section
9. Checking out and Returning Books and Materials
10. At the Airport
11. Expression Preference
12. Expression Appreciation
13. Asking for Permission
14. Lost and Found
15. Congratulating
16. Talking about culture
17. Talking about Studying English
18. Talking about Thailand